

Cel pus deoparte dintre frații săi (3)

Ispitirea

Geneza 39.7-10

„Și a fost așa: după lucrurile acestea” – așa începe relatarea cu conținut grav despre experiențele următoare ale lui Iosif în casa lui Potifar. Cu această întorsătură Duhul lui Dumnezeu introduce repetat în prima carte a Scripturi o perioadă deosebită în viața de credință a aceluia, spre care El ne-a îndreptat atenția (de câte trei ori în viața lui Avraam și a lui Iosif; compară capitolul 15.1; 22.1,20; 40.1; 48.1). Tot așa și aici. Sclavul smerit a ajuns într-o poziție de încredere înaltă în casa stăpânului său, Dumnezeu a pus binecuvântarea Sa deosebită pe fapta sa, anii au trecut în zbor – va dovedi Iosif lui Dumnezeu, de care el s-a legat strâns în zilele de necaz, credincioșie în zilele fericiri? – Noua încercare, la care l-a supus Dumnezeu, trebuie să dea răspunsul la această întrebare.

Corespunde intențiilor desăvârșite ale lui Dumnezeu cu noi, ca din când în când să intensifice încercările prin care El ne lasă să trecem pentru adevărarea noastră și spre gloria Sa. Pe cât El permite de puțin ca „să fim ispitiți peste puterile noastre”, totuși în anumite împrejurări permite „să înfierbânte cuptorul de șapte ori mai mult” (1 Corinteni 10.13; Daniel 3.19). Într-un mediu păgân, idolatru, în casa lui Potifar, Iosif a rămas credincios Dumnezeului părinților lui; el, probabil așa am spune noi, s-a adevărat în relațiile religioase – se va putea spune același lucru despre el și din punct de vedere moral? Cât de mult trebuie să fi mulțumit Iosif lui Dumnezeu, că ispititorul l-a găsit veghind și în acest domeniu, atunci când s-a apropiat de el în persoana foarte influentă a soției stăpânului său! (versetul 7).

„El însă a refuzat” – așa citim chiar de la început (versetul 8). Vechii romani aveau un proverb: „Principiis obsta!” – „Păzește-te de la început!” Primul pas pe un drum rău conduce în cele mai multe cazuri la pași noi în aceeași direcție. De acest *prim* pas, de *prima* cedare față de ispită, trebuie să ne păzim. Aceasta a făcut Iosif. „Fiul meu, dacă niște păcătoși te vor ademeni, nu te învoi” (Proverbe 1.10). Și Moise „când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului ... pentru că avea privirea spre răsplătire” (Evrei 11.24-26). El a făcut o alegere; și credința, care l-a făcut capabil pentru această alegere, era activă și în Iosif. Amândoi au ales *suferința* în loc de *plăcere*; căci dacă cedăm ispitelor, nu vom suferi, însă vom suferi, așa cum a suferit Iosif, dacă ne „împotrivism”. Acestei suferințe îi urmează răsplătirea, o plăcere care nu trece; dar dacă suntem învinși, atunci ordinea este inversă: „Plăcerii de o clipă a păcatului” îi urmează suferințe de lungă durată, și în anumite împrejurări suferințe veșnice (citește Proverbe 6.26-33). Dragă cititor tânăr, este alegerea așa de grea? „Supuneți-vă deci lui Dumnezeu; împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4.7).

„El însă a refuzat și a zis soției stăpânului său: „Iată, cu mine, stăpânul meu nu se îngrijește de nimic: ce este în casă și tot ce are a dat în mâna mea. Nu este nimeni mai mare decât mine în casa aceasta; și nu mi-a oprit nimic, decât pe tine, pentru că ești soția lui; și cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (versetele 8 și 9). Așa

justifică Iosif refuzul său; și nu numai ultimele cuvinte, așa de cunoscute nouă, sunt demne de luat în seamă, ci toată vorbirea. Ea arată că Iosif era conștient atât de responsabilitatea lui înaintea oamenilor, cât și înaintea lui Dumnezeu. El nu întreabă ca fratele lui Iuda: „Ce folos vom avea ...” (Geneza 37.26), căci atunci câștigul lui l-ar fi adus la tăcere; el s-a gândit că „se cere administratorilor ca fiecare să fie găsit credincios” (1 Corinteni 4.2). Ce încălcare a încrederii ar fi fost, dacă ar fi ascultat de glasul femeii acestea! Și Neemia s-a gândit la locul plin de responsabilitate, pe care Dumnezeu i l-a dat și a zis: „Un om ca mine să fugă!” (Neemia 6.11). „Și oricui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere și mai mult” (Luca 12.48).

Iosif avea simțăminte divine cu privire la locul pe care Dumnezeu i l-a dat, precum și cu privire la păcat și sfințenia lui Dumnezeu. Aceste trei lucruri merg mână în mână; când noi greșim față de oameni, păcătuim împotriva lui Dumnezeu. „Cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Cu adevărat, un cuvânt rostit la timpul potrivit! Când Iosif în teama inimii lui a zis aceasta, cu siguranță nu s-a gândit, că Duhul lui Dumnezeu va scrie aceasta pentru veșnicie și înmiit îl va lăsa să lucreze la inimă și conștiință!

Când *Domnul* l-a reținut pe Abimelec, „să facă această răutate mare”, El i-a făcut cunoscut aceasta prin cuvintele: „te-am împiedicat să păcătuiești împotriva mea” (Geneza 20.6). Când David a căzut în același păcat, de care Iosif s-a păzit, se spune: „Lucrul pe care-l făcuse David era rău în ochii *Domnului*” (2 Samuel 11.27). Și cu toate că păcatul acesta era o crimă făcută unui om, David a trebuit să ajungă să spună: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea ochilor Tăi” (Psalm 51.4; 2 Samuel 12.13). Aceasta era „întristare potrivit lui Dumnezeu” (2 Corinteni 7.10); dar David putea să nu aibă parte de ea, dacă el înainte de cădere – ca Iosif – ar fi „refuzat” potrivit lui Dumnezeu.

Desigur, satan și unealta lui aleasă, soția lui Potifar, în cazul acesta nu au renunțat repede la planul lor. Aceasta – s-o spunem spre încurajarea noastră – nu este totdeauna așa; deseori prima împotrivire îl va determina pe satan „să fugă”. Însă pentru Iosif nu a fost așa. „Zi de zi” s-a repetat această primă ispită. „Zi de zi ea îi vorbea așa lui Iosif” – și apoi auzim un al doilea lucru despre Iosif: „el n-a ascultat-o” (versetul 10). Ce frumusețe morală revelează aceste puține cuvinte! După primul „refuz” el a lăsat să vină perseverența. Pentru a doua oară în viața lui se deschidea, vorbind simbolic, înaintea lui o „groapă adâncă”, o „fântână strâmtă”, dar dușmanul a fost împiedicat să-l arunce în ea, deoarece el a dat lui Dumnezeu „inima lui” și ochii lui „aveau plăcere de căile Lui” – în loc de subiectul unei plăceri trecătoare (citește Proverbe 23.26,27; 22.14). Oricât de mult „buzele ei ar fi picurat miere”, și oricât de mult femeia străină „l-ar fi lingușit prin cuvintele ei” (Proverbe 2.16; 5.3; 7.5), el a ascultat un alt glas și a păzit cuvintele și poruncile lui Dumnezeu (citește Proverbe 7.1 și versetele următoare). Ele l-au făcut capabil să țină închise urechile – și desigur și ochii – față de ispitele care veneau mereu în fiecare zi asupra lui.

Nu ni se amintește și aici din nou de Unul, mai mare, care patruzeci de zile – un timp al totalei puneri la încercare – a fost „în pustiu, fiind ispitit de diavolul”? (Luca 4.1). Cu sabia Duhului El a lovit pe acest vrăjmaș înverșunat și „a rămas consecvent în ispitele Sale” (compară cu Luca 22.28). El a fost „ispitit în toate asemenea nouă, în afară de păcat” (Evrei 4.15). Păcatul,

ce era necurat, nu constituia pentru El o ispită – cum putea fi altfel? – dar pentru că aceasta la noi este într-o măsură așa de mare, El ne-a dat în Cuvântul Său și modele omenești, care din părtășia cu Dumnezeu au primit puterea să „refuze” și „să nu asculte”, așa cum am văzut la Iosif.

Fuga

Geneza 39.11,12

În prima școală, prin care a trecut Iosif sub permisiunea lui Dumnezeu, a venit un moment în care ispita a ajuns punctul culminant – când nimeni nu era de față, când nimeni nu-l vedea – unde acea curvă și-a dublat eforturile (versetele 11.12). Nu trebuia Iosif să-și spună, că o perseverare în refuzul său îi va aduce ură de nestins din partea stăpânei lui, că *moartea* ar fi sigură pentru el? Și pe de altă parte – nu avea el aceeași inimă ca noi, o inimă căreia „dulci sunt apele furate și pâinea mâncată pe furiș este plăcută”? (Proverbe 9.17). Nu ar fi de mirare, dacă, așa cum ușor se întâmplă, în tânăr ar veni gândul, că nu el a produs această situație și de aceea el nu poate fi făcut deplin responsabil dacă împotrivirea lui va ceda sub o astfel de împovărare.

Noi trebuie să înțelegem, că noi cu aceste gânduri în fond Îl facem răspunzător pe *Dumnezeu* pentru epuizarea noastră și căderea noastră, da, chiar și pentru ispitirea la rău. „Nimeni, fiind ispitit, să nu spună: ‚sunt ispitit de Dumnezeu’, căci Dumnezeu nu poate fi ispitit de lucruri rele, și El Însuși nu ispitește pe nimeni” (Iacov 1.13). Așa spune *Cuvântul* lui Dumnezeu. – Dar nu poartă vina *împrejurările, satan*? Nu a aruncat el cu viclenia lui îngrozitoare și puterea lui peste noi plasa tare ca oțelul, din care numai o putere supraomenească ne-ar putea elibera? Dragă cititor, este foarte important pentru noi, ca la orice cedare la rău să căutăm vina numai la inima noastră stricată; nici la Dumnezeu, nici la împrejurări, nici la satan. În locul citat satan nici nu este amintit: „Dar fiecare este ispitit, fiind atras și ademenit de propria lui poftă” (Iacov 1.14).

Ar fi fost foarte grav dacă astfel de gânduri, așa cum tocmai le-am prezentat, și-ar fi găsit loc și ar fi luat chip la Iosif! Cu adevărat, noi simțim, că acesta *era* un moment decisiv de grav pentru el, decisiv pentru toată viața lui în continuare. Iarși „arcașii” au pregătit o săgeată ucigătoare, dar eforturile dușmanului au fost zadarnice. Iosif a rămas stăpân pe sine însuși în ceasul ispitirii, fără frică de urmările ascultării lui de Dumnezeu și pe de altă parte în curăție adevărată, potrivită cu Dumnezeu. – Fratele lui, Iuda „s-a abătut” pe un astfel de drum trist, „cum merge un bou la înjunghiere” (Geneza 38.16; Proverbe 7.22,23), dar Iosif era și a rămas și într-o țară străină un „pus deoparte dintre frații săi”, un nazireu al lui Dumnezeu. Ce l-a făcut apt pentru aceasta? Era teama de Dumnezeu, care locuia în inima lui și pe care el mai înainte a prezentat-o în cuvintele adresate soției lui Potifar printr-o expresie frumoasă, unică în felul ei. „Eu mă tem de Dumnezeu” – cu aceste cuvinte el putea pe bună dreptate să pășească înaintea fraților săi (Geneza 42.18).

Omul despărțit de Dumnezeu spune: „Cine ne va vedea?” (Psalm 64.5; Iov 24.15). Așa putea și Iosif, vorbind din punctul de vedere al omului, să spună în ceasul acesta. Însă acela, în a cărui inimă locuiește teama de Dumnezeu, știe și realizează că *Dumnezeu* este „un Dumnezeu al cunoștinței”; „de El sunt cântărite faptele” (1 Samuel 2.3). El nu spune: „*nimeni* nu mă vede”, ci „*Dumnezeu* mă vede”. „Poate un om să se ascundă în locuri tainice, ca să nu-l văd Eu?, zice Domnul” (Ieremia 23.24). „Cel care a sădit urechea nu va auzi? Cel care a întocmit ochiul nu va vedea? Cel care învață națiunile nu va pedepsi?” (Psalm 94.9,10). Dumnezeu va fi „un martor grabnic” împotriva tuturor celor care uită pe ai Săi (Maleahi 3.5). De aceasta au avut parte frații lui Iosif. Ruben a fost primul care a recunoscut aceasta și le-a strigat: „Nu v-am spus eu, zicând: „Nu păcătuiți împotriva băiatului!”? ... Iată, și sângele lui ne este cerut!” Și Iuda a trebuit mai târziu să mărturisească înaintea lui Iosif: „Dumnezeu a descoperit nelegiuirea robilor tăi!” (Geneza 42.22; 44.16). Și chiar astăzi „nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit” și „din cauza acestor lucruri mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării” (Luca 12.2; Efeseni 5.6,13). Cu severitate sfântă Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Să știți, că păcatul vostru vă va ajunge”, și de aceea numește fericit pe acela „care se teme întotdeauna”. „Dar cine își împietrește inima va cădea în nenorocire” (Proverbe 28.14). De aceea fie ca noi, atunci când este vorba de rău, sub orice formă ar fi el, să putem spune împreună cu Neemia: „Dar eu n-am făcut așa, pentru că mă temeam de Dumnezeu” (Neemia 5.15).

„Și el și-a lăsat haina în mâna ei și a fugit și a ieșit afară” (Geneza 39.12). În tabloul de o mare frumusețe morală, pe care ni-l dă Iosif în istoria ispitirii lui, nu lipsește nici cel mai mic detaliu. El trage ultima concluzie din situația în care el a ajuns fără să facă ceva din partea lui, el fuge. El ar fi putut demult s-o facă – deja din prima zi -, dacă obligația nu l-ar fi ținut pe locul dat lui de Dumnezeu. Acum însă nu i-a mai rămas nici o alternativă: El „a fugit și a ieșit afară”. Cu înțelegere divină el a acționat așa cum Cuvântul lui Dumnezeu aproape două mii de ani mai târziu a zis credincioșilor: „Fugiți de curvie!” „Dar fugi de poftete tinereții!” (1 Corinteni 6.18; 2 Timotei 2.22).

„Iosif a lăsat să-i cadă haina, dar a ținut cu tărie conștiința bună”, a spus cineva odată. Cu regret astăzi trebuie să constatăm contrariul: se acordă valoare mare „hainei” – ceea ce se vede în afară – dar valoare mică conștiinței curate. Se oferă ca spectacol o mărturie înaltă, însă se năzuiește puțin să se tragă consecințele din aceasta. Cel puțin acolo, unde „nimeni nu ne vede”, - în loc să se gândească că noi vom recolta cândva ceea ce am semănat.

Iosif a părăsit haina sa, și, cu toate că această haină scurt timp după aceea (versetele 15.16) a servit ca dovadă împotriva lui, nu i-a părut rău de ea: Dumnezeu l-a îmbrăcat curând după aceea cu „haine de în subțire” (Geneza 41.42). Și „hainele albe” sunt și partea noastră, dacă învingem (Apocalipsa 3.5). „Ferice de omul care rabdă ispita, pentru că, după ce va fi găsit bun în urma încercării, va primi cununa vieții” (Iacov 1.12).

Suferințe noi

Geneza 39.13-20

„Și a fost așa: când a văzut ea că el își lăsase haina în mâna ei și fugise afară, a strigat pe oamenii casei ...” (versetele 13.14). Este felul lui satan, dacă nu și-a atins țelul, că el „devine mânios” și „are furie mare”; și așa va fi și la sfârșitul zilelor (Apocalipsa 12). Și din inima uneltei lui, a soției lui Potifar, iese acum tot răul care era în ea, așa cum este în orice inimă omenească: ură, răutate, viclenie, „mărturie falsă, hule”. „Din prisosul inimii vorbește gura ... omul rău scoate cele rele din comoara rea” (Matei 15.18,19; 12.34,35). Vai, ce prăpastie se deschide, când potopul răului sparge barajele și inundă toată țara.

„Oamenii casei” și însuși Potifar cel cinstit, precum și Iosif, administratorul credincios – toți aceștia sunt loviți de potopul devastator, luând cu sine pe unul și îngropând pe altul ca jertfă nevinovată. Dragostea păcătoasă – ca întotdeauna, când ea se lovește de fidelitate – se transformă în ură de moarte; Iosif este acum în gura ei disprețuitul „bărbat evreu”, „robul evreu”, și haina, pe care el a lăsat-o, ca să fugă de păcat, trebuia acum, de îndată ce stăpânul lui va veni acasă, să mărturisească fără echivoc împotriva lui (versetele 14-18). „Și a fost așa: când a auzit stăpânul său cuvintele soției sale pe care i le vorbea, zicând: „În felul acesta mi-a făcut robul tău!”, s-a aprins de mânie. Și stăpânul lui Iosif l-a luat și l-a aruncat în închisoare, în locul unde erau ținuți cei închiși ai împăratului; și era acolo în închisoare” (versetele 19.20). Aceasta era foarte asemănător ca atunci când el a venit la frații lui – o dezamăgire îngrozitoare, o experiență cu adevărat amară! Total nevinovat, și pe lângă aceasta fără să fie cercetat, aruncat în închisoare de același stăpân căruia până în momentul acela i-a slujit cu tot devotamentul, și pe care nu voia să-l înșele, - de același stăpân a cărui favoare și încredere i-a acordat-o până atunci (și probabil mulți ani) într-o măsură așa de mare! Cu adevărat, credința și smerenia lui Iosif treceau sub permisiunea lui Dumnezeu printr-o grea probă de încercare una după alta.

Desigur, favoarea lui Potifar, cu toată influența tristă a soției lui, care l-a înșelat și mințit, nu era complet anulată, căci el nu a dat pe sclavul său la moarte, așa cum ar fi putut foarte bine să o facă, ci numai în captivitatea închisorii. Nu ne face aceasta să ne amintim de groapa în care l-au aruncat frații lui, pentru ca să nu-și „pună mâna pe el”? Cu toate acestea, și „închisoarea”, locul unde stăteau „cei închiși ai împăratului”, care au căzut sub mânia despotului, era un loc înfiorător, potrivit obiceiurilor din timpul acela; Iosif însuși îl numește mai târziu o „groapă” (Geneza 40.14,15; compară cu 41.14). Pe lângă aceasta soarta lui viitoare a rămas nesigură, și pe parcursul timpului câte unul din „cei închiși ai împăratului” i-au pus înaintea ochilor pe judecătorul aspru, așa cum a făcut mai târziu mai marele butarilor (Geneza 40.19 și versetele următoare). Nu! era numai o prelungire a chinurilor sale; și că ele erau chinuri, pe care el trebuia să le îndure din cauza credințioșiei lui, despre aceasta citim în altă parte: „I-au strâns picioarele în butuci, sufletul său a intrat în fiare” (Psalm 105,18).

Erau suferințe, sufletești și trupești, amare, pe care Iosif le-a ales mai degrabă „decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului”; și încă odată strălucește frumusețea lui morală înaintea

noastră, dacă ne gândim că el, atunci când „a refuzat”, „nu a ascultat” și în cele din urmă „a fugit”, putea să întrevadă toate acestea.

Este bine dacă noi nu ne facem o imagine greșită despre urmările credințioșiei noastre în lumea aceasta. Căci mulți alții, care au ales partea credințioșiei, au făcut aceleași experiențe sau experiențe asemănătoare ca Iosif. Pe prietenii lui Daniel credințioșia i-a condus în „cuptorul aprins”, și pe profetul însuși (care în anumite privințe ne amintește de Iosif!) la dus în groapa leilor. Ieremia a trăit o parte mare a vieții lui în „curtea închisorii”; marele apostol al națiunilor „a suferit răul până la lanțuri, ca un răufăcător” și în cele din urmă a fost făcut „asemănător” cu moartea Domnului său, căruia l-a slujit cu așa devotament. Nabot și Ștefan și-au sfârșit viața sub o grămadă de pietre; o soartă de care Caleb și Iosua numai cu greu au rămas cruțați. „Alții au fost încercați prin batjocuri și biciuiri, ... au fost uciși cu pietre, tăiați cu ferăstrăul, au fost ispitiți, au murit uciși de sabie, au pribegit în piei de oaie, în piei de capră, lipsiți, necăjiți, chinuiți” – și pentru ce? Da, pentru ce? Deoarece ei toți au posedat privilegiul să fie aceia „de care lumea nu era vrednică” (Evrei 11.36 și versetele următoare).

Prin faptul că acest „nor de martori” dispare, așa cum stelele pălesc înaintea soarelui, dacă ne gândim la adevăratul Iosif, a cărui Persoană măreață în credințioșie divină a pus în umbră orice efort omenesc. Ce a găsit El în lumea aceasta? Nimic, decât numai dispreț, lepădare și ură, nimic decât ocară și rușine și suferințe. Și așa cum Iosif la început a suferit sub ura fraților lui și mai târziu, așa cum am văzut, sub răutatea păgânilor, tot așa și El: „Pentru că în adevăr, s-au adunat împreună în această cetate împotriva Sfântului Tău Slujitor, Isus, pe care l-ai uns, atât Irod cât și Ponțiu Pilat, împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel” (Faptele Apostolilor 4.27). Însă mai mult decât Iosif, El, Domnul nostru preaiubit, a fost expus „buzelor mincinoase” și „limbii înșelătoare”, săgeților ascuțite ale unui războinic, și cărbunilor aprinși de ienupăr” (Psalm 120.2-4). Mai mult decât pentru Iosif se potrivesc pentru El cuvintele: „Niște martori mincinoși se ridică și mă întrebă de ceea ce nu știu. Îmi întorc rău pentru bine, mi-au lăsat sufletul în pustiu”; sau celelalte: „Cei ce mă urăsc fără temei sunt mai mulți decât perii capului meu; ce puternici sunt cei ce vor să mă piardă, cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași! Trebuie să dau înapoi ce n-am furat” (Psalm 35.11,12; 69.4).

Și înapoia Lui, ca și înapoia lui Iosif, s-au închis, vorbind simbolic, porțile ale unei închisori întunecate, îngrozitoare: „Ai îndepărtat de la mine pe toți cunoscuții mei, m-ai făcut o urâciune pentru ei; sunt închis și nu pot ieși” (Psalm 88.8). Fie că noi privim pe Iosif, sau Contramodelul lui măreț, noi avem cu adevărat motiv, și în exercițiile căilor noastre „să răbdăm, făcând bine și suferind”, căci „aceasta este plăcut lui Dumnezeu” (1 Petru 2.20).

O nouă confirmare

Geneza 39.21-23

În ultimul nostru studiu am văzut ce au făcut oamenii cu martorul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l-a trimis la ei. Și Iosif însuși? Este remarcabil, că aici – exact ca atunci când l-au aruncat în groapă și l-au vândut ca sclav – au făcut într-adevăr comerț cu el, însă el însuși nu

iese în evidență nici ca cel care duce tratative și nici vorbind. *Iosif tace!* Probabil un singur cuvânt din partea lui l-ar fi determinat pe stăpânul lui să asculte cu atenție și să rupă toată țesătura de minciună! Din nou ni se aduce aminte de Acela, despre care se spune: „El nu și-a deschis gura”, - „Fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept” (1 Petru 2.23).

Aceasta este ceea ce a făcut Iosif, și prin aceasta a dovedit că în sufletul lui locuia nu numai adevărata temere de Dumnezeu, și ci încrederea simplă în Dumnezeu. El poseda o revelație din partea lui Dumnezeu, și această revelație îi promitea un loc înalt (Geneza 37.5 și versetele următoare), și dacă avea parte exact de contrariul a ceea ce Dumnezeu a făgăduit, totuși el nu se îndoia, ci nădăjduia, „până la timpul când s-a împlinit ce a spus; Cuvântul Domnului l-a încercat” (Psalm 105.19). Ce încurajator este pentru noi tabloul acestui tânăr temător de Dumnezeu, dedicat lui Dumnezeu! Cuvântul Domnului i-a vorbit despre puterea lui Dumnezeu care îl va elibera din încercare; dar atâta timp cât aceasta nu a avut loc, El i-a făcut parte de dragostea instructivă a lui Dumnezeu și de compasiunea lui Dumnezeu, care fac inima fericită și o „mângâie” chiar și în „valea umbrei morții”.

Ce măreț este exprimată aici această compasiune divină! „Și *Domnul* era cu Iosif și și-a revărsat îndurarea peste el” (versetul 21). Cât de mult trebuie să-i fi luminat această bunătate a lui Dumnezeu întunericul închisorii! Cum a cântat „robul *Domnului*, David” despre ea! „Bunătatea Ta, Doamne, ajunge până la ceruri, și credincioșia Ta până la nori. ... Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fii oamenilor adăpost. Se satură de belșugul casei Tale, și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor Tale” (Psalm 36.5 și versetele următoare, și titlu).

Adăpat din acest „șuvoi al desfătărilor, al bunătații lui Dumnezeu, care „este mai bună decât viața” (Psalm 63.4), Iosif a găsit har și în ochii noului lui stăpân, căpetenia închisorii (versetul 21). Și despre Daniel citim; când el „s-a hotărât în inima lui să nu se întineze cu alimentele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul”, Dumnezeu a făcut ca Daniel „să capete bunăvoință și îndurare înaintea căpeteniei famenilor” (Daniel 1.8,9). Astfel perseverența în încercări aduce câștig, nu numai spre interior, ci deseori și în exterior, așa cum citim mai târziu despre poporul Israel: „Voi da poporului acestuia favoare în ochii egiptenilor, ... nu veți ieși fără nimic” (Exod 3.21; compară cu Exod 11.3; 12.36). Și încă o dată poporul acesta a avut parte sub mâna care disciplinează și totuși plină de compasiune a lui Dumnezeu: „Și a făcut să găsească milă înaintea tuturor celor care-i luaseră captivi” (Psalm 106.46).

„Și căpetenia închisorii a dat în mâna lui Iosif pe toți cei închiși care erau în închisoare; și, orice se făcea acolo, el făcea” (versetul 22). Încercarea încă dura, dar amărăciunea ei a slăbit; picioarele lui Iosif au fost eliberate din butuci, și lanțurile au căzut de la mâinile lui. Curând el a ocupat aceeași poziție de încredere între zidurile închisorii, așa cum o avea în afara zidurilor închisorii.

„Căpetenia închisorii nu mai supraveghea nimic din ce era sub mâna lui, pentru că Domnul era cu el; și Domnul făcea să prospere ce făcea el” (versetul 23). Ce mărturie desăvârșită i se dă iarăși lui Iosif și aici! Sunt aproape aceleași cuvinte, pe care le-am citit deja mai înainte

(compară cu versetele 4-6). Noua lui adevărire dă naștere la admirație din partea noastră; căci nicidecum nu se spune că totdeauna după prima adevărire urmează și o a doua, și în afară de aceasta în asemenea împrejurări mai grele. Astfel mânia nedreaptă a lui Potifar a dus la glorificarea desăvârșită a lui Dumnezeu; vom vedea mai clar pe parcursul relatării inspirate, că și în acest caz „mânia omului trebuie să-L laude”; și a venit și ziua în care El „Se va încinge cu rămășița mâniei” – în judecată asupra acestei țări care nu poate suferi pe cel drept (Psalm 76.10).

Unelte noi ale lui Dumnezeu

Geneza 40.1-8

„Și a fost așa: după acestea, paharnicul împăratului Egiptului și brutarul lui au păcătuit împotriva stăpânului lor, împăratul Egiptului” (versetul 1). Iarăși am ajuns la o perioadă din viața lui Iosif; căci evenimentul despre care auzim, va trebui să devină pentru el, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, de o importanță deosebită. Nu ca și cum Iosif ar fi recunoscut acum deja aceasta; s-ar putea ca în lunile sau anii închiderii sale înapoia zidurilor închisorii să fi deschis unuia dintre „cei închiși ai împăratului” și să fi închis după el. Cel mult, căci aceasta în afară cel puțin nu era un eveniment care avea loc în fiecare zi; căci amândoi funcționarii curții, care „au păcătuit împotriva stăpânului lor”, făceau parte dintre cei mai înalți și cei mai aleși funcționari ai curții (suveranii antichității trăiau în teamă permanentă de atentate la viață și otravă; de aceia cei care dădeau împăratului pâinea și vinul făceau parte dintre slujitorii cei mai demni de încredere), și după mulți ani era încă vorba de „păcatul lor” (Geneza 41.9). Însă Iosif nu putea încă să vadă acum cum s-a gândit Dumnezeu să folosească acest eveniment și pe acești funcționari pentru scopurile Sale.

„Și faraon s-a mâniat foarte tare pe amândoi dregătorii săi, pe mai-marele paharnicilor și pe mai-marele brutarilor. Și i-a pus sub pază în casa căpeteniei gărzilor, în închisoare, în locul unde era închis Iosif” (Geneza 40.2,3; compară cu 41.10). Minunat! Întemnițați sunt aduși întâi în aceeași casă, apoi în aceeași închisoare, și în cele din urmă în aceeași încăpere, unde era Iosif; căci acești bărbați nu trebuiau să fie altceva, decât unelte noi ale lui Dumnezeu – figuri noi pe tabla pe care Jucătorul divin va conduce jocul fără greșală spre un final fericit. Așa cum mai înainte El a folosit pe ismaeliți și pe Potifar, așa folosește El acum pe acești doi făcători de rele, și chiar fapta lor rea, care a produs mânia împăratului – care este „ca răcnetul unui leu tânăr”, și „ca solii morții” (Proverbe 19.12; 16.14).

În același timp însă Dumnezeu, care călăuzește nu numai împrejurările, ci și inimile, a lucrat și în inima lui Potifar; căci el este „căpetenia corpului de gardă”, despre care auzim acum (compară cu Geneza 39.1; a nu se confunda cu „căpetenia închisorii” din Geneza 39.21 și versetele următoare). El, care probabil niciodată nu a crezut cu adevărat în vinovăția lui Iosif, i-a acordat iarăși încrederea sa; Iosif a fost pus de el să aibă grijă de cei doi întemnițați cu vază, care ca și el fuseseră la curte, „și el le slujea. Și au fost câteva zile sub pază” (Geneza 40.4). Aici ne oprim involuntar: Iosif, nevinovatul, sub pază între doi făcători de rele! Un tablou se ridică înaintea noastră, care se referă la adevăratul Iosif și despre care suntem

obișnuiți, căci el permanent ne impresionează profund: Hristos, Cel drept și Cel sfânt, atârând pe cruce între doi tâlhari! „Și s-a împlinit Scriptura care zice: „Și a fost socotit printre cei fără de lege” (Marcu 15.27,28). –

„Și într-o noapte amândoi au visat un vis, fiecare visul său, fiecare cu interpretarea visului său, paharnicul și brutarul împăratului Egiptului, care erau închiși în închisoare” (Geneza 40.5; compară cu 41.11). Un eveniment nou deosebit intervine: două vise, o revelare divină directă. Ea este făcută la doi oameni păgâni, care stăteau în închisoare ca făcători de rele – la amândoi în aceeași noapte, fiecăruia „cu interpretarea visului său”, aceasta vrea să spună (ceea ce nicidecum totdeauna este la fel), cu importanță deosebită, cu efect larg! Și amândoi nu au rămas surzi la această revelare divină, așa cum noi trebuie să spunem cu rușine uneori despre noi credincioșii, - despre noi, care avem în mâini o revelare mai mare și mai clară a lui Dumnezeu, Cuvântul Său scris. Și despre faraon citim, că după visul său „duhul îi era tulburat” (Geneza 41.8), și când Nebucadnețar a primit o astfel de revelare, „somnul lui a fugit de la el”. Da, când Belșatar a văzut scrisul tainic „pe tencuiala zidului palatului împăratului”, „fața împăratului s-a schimbat și gândurile sale l-au tulburat; și încheieturile coapselor sale s-au dezlegat și genunchii săi s-au izbit unul de altul” (Daniel 2.1; 4.5; 5.6). Și Daniel însuși este de mai multe ori un exemplu pentru impresia profundă pe care revelațiile divine le pot produce asupra unui om, în care locuiește teama de Dumnezeu, cu toate că aceste revelații nu se referă la el personal.

Însă aici, la acești doi funcționari era așa; și evident ei simțeau aceasta într-o măsură așa de mare, că nu putea rămâne ascunsă. „Și dimineața Iosif a intrat la ei și i-a privit și, iată, erau triști. Și a întrebat pe dregătorii lui Faraon ... zicând: „De ce sunt fețele voastre triste?”” (Geneza 40.6,7). Iosif a văzut, și-a dat seama și a întrebat! Ce frumoasă mărturie iarăși despre purtarea de grijă în slujba încredințată lui; pe el îl călăuzeau sentimentele purtări de grijă și ale dragostei, potrivit cu Dumnezeu. Se găsesc ele și la noi? Avem și noi un ochi atent pentru bunăstarea aproapelui nostru? – La Boaz le vedem față de Rut, slujitoarea (Rut 2.5 și versetele următoare). Și despre Elcana, tatăl lui Samuel, citim cum a observat „întristarea mare” a soției lui; în timp ce ochii slabi ai lui Eli o considerau ca fiind beată, el i-a zis: „Ana, de ce plângi? Și de ce nu mănânci? Și de ce este întristată inima ta?” (1 Samuel 1.8). Asemănător a întrebat împăratul Artaxerxes pe paharnicul lui, Neemia: „Pentru ce este tristă fața ta, deși nu ești bolnav? Aceasta nu este decât întristare de inimă” (Neemia 2.2). Însă Domnul, Cel care cercetează inimile, a știut în mod deosebit „să ajute cu un cuvânt pe cel obosit” – cu o întrebare prietenoasă despre motivul întristării lor, El deschide inima, gura și urechea ucenicilor care mergeau spre Emaus (Isaia 50.4; Luca 24.17 și versetele următoare). Fie ca și în această privință să învățăm de la El, precum și de la modelul Lui, Iosif!

„Și ei i-au zis: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l interpreteze”. Și Iosif le-a zis: „Nu sunt ale lui Dumnezeu interpretările? Istorisiți-mi dar visul vostru!” (versetul 8). Și Faraon a trebuit mai târziu să mărturisească: „Am visat un vis și nu este nimeni care să-l interpreteze”, cu toate că el a chemat la sine pe „toți ghicitorii Egiptului și pe toți înțelepții lui” (Geneza 41.8,15). Însă sărmanilor întemnițați le era închis drumul spre interpretarea acestor vise, și de aceea exclamația lor deznădăjduită. Însă noi știm, că era așa, cum Daniel a spus mai târziu lui Nebucadnețar: „Taina pe care a cerut-o împăratul nu pot s-o arate împăratului înțelepții,

descântătorii, cărturarii și astrologii. Dar este un Dumnezeu în cer, care descoperă tainele” (Daniel 2.27,28) – așa cum spune și Iosif aici: „Nu sunt ale lui Dumnezeu interpretările?” La ce le-au folosit acestor întemnițați toți înțelepții Egiptului? Dar, oricât de mare era necazul și consternarea celor doi bărbați, oricât de tristă părea situația lor – Iosif era acolo, bărbatul credincios al lui Dumnezeu, temătorul de Dumnezeu. Așa cum a recunoscut Potifar, și mai târziu Faraon și lumea întregă, chiar și frații vrăjmași, tot așa acum și acești doi „închiși ai împăratului” au trebuit să recunoască cine era Iosif; și ei înșiși și visele lor trebuiau să fie mijloacele spre împlinirea și deplina realizare a gândurilor lui Dumnezeu referitoare la Iosif.

O slujbă nouă

Geneza 40.9-23

„Și mai-marele paharnicilor a istorisit visul său lui Iosif și i-a zis: „În visul meu, iată, era o viță înaintea mea. Și în viță erau trei mlădițe ...” (Geneza 40.9.10). Așa începe să relateze unul din cei doi „închiși ai împăratului” la solicitarea prietenoasă a lui Iosif: „Istorisiti-mi dar visul vostru!”. Și cu adevărat, noi înțelegem că acest vis, această revelare divină, era potrivită ca să trezească interesul cel mai mare al bărbatului suferind, detronat din funcția lui, acum aflându-se de multă vreme în închisoare. Căci evident judecata îl amenința direct; vița, pe care el a văzut-o, stătea în legătură cu timpurile trecute fericite! Apoi un număr misterios, o creștere nenatural de rapidă – și, încununând toate, în cele din urmă un sfârșit surprinzător, promițând fericire! „Și paharul lui Faraon era în mâna mea; și am luat strugurii și i-am stors în paharul lui Faraon și am dat paharul în mâna lui Faraon” (versetul 11). Aceasta nu era altceva, decât exercitarea din nou a funcției lui de mai înainte; avea el voie, ca cel care stătea în închisoare ca unul pe care îl aștepta moartea, putea el cu adevărat să mai spered cu adevărat la aceasta? Înțelegem, că el dorea să aibă certitudine prin interpretarea visului.

Ce bine, că pentru el era „un trimis”, „un tălmăcitor din o mie” (Iov 33.23); căci Dumnezeu i-a trimis nu numai visul, ci și pe Iosif, singurul între toți interpreții din toată țara Egipt, care era capabil, să-i tălmăcească revelarea divină. Și astfel vedem aici pe Iosif într-o slujbă nouă, mai înaltă, despre care până aici nu am citit că el a exercitat-o. El a fost credincios, „credincios în lucrurile mici”, acum Dumnezeu putea merge cu el mai departe și să-i încredințeze mai mult. Curăției divine din el i s-a adăugat priceperea divină; căci Dumnezeu dă „celui ce are”, și măsoară cu măsura cu care noi măsurăm (compară cu Marcu 4.24,25). Așa vedem și la Iosua și Samuel; și vedem de asemenea și la Daniel și cei trei prieteni ai lui. Nu numai că, după încheierea timpului de probă, „fețele lor arătau mai frumoase și mai grase la carne”, ci ei au fost găsiți și „de zece ori mai buni decât toți cărturarii și descântătorii”, care erau în întreg imperiul babilonian (citește Deuteronom 34.9; 1 Samuel 3.19-21; Daniel 1.15,17-20).

Așa apare Iosif cu darurile dăruite lui și vestește paharnicului tălmăcirea visului lui. „Cele trei mlădițe sunt trei zile. Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul și te va așeza din nou în locul tău și vei da paharul în mâna lui Faraon, în felul de mai înainte, când erai paharnicul său” (versetele 12.13; compară cu Geneza 41.12). Deci acesta era adevărul: acest vis misterios, această revelare divină, a vorbit mai-marelui paharnicilor despre har! Putea fi o veste mai

fericită pentru el, care stătea închis ca făcător de rele, cu moartea înaintea ochilor? „Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul.” – „Peste trei zile”, așa a vestit Iosua, „veți trece Iordanul acesta”, ca poporul să ajungă în țara pe care Domnul le-a promis-o (Iosua 1.11). Fericit ultim timp de așteptare, mesaj prețios pentru poporul obosit! S-a auzit vreodată în timpul lungii călătorii prin pustiu un sunet mai mângâietor? Da, „ce frumoase sunt pe munți picioarele celui care aduce vești bune, care vestește pacea, care aduce vestea bună, care vestește salvarea!” (Isaia 52.7). Nu există o slujbă mai frumoasă pentru noi decât aceea de a avea dreptul să vestești harul, pe care Dumnezeu l-a făgăduit. – Însă acela căruia Dumnezeu îi dă pricepere, știe că Dumnezeu nu numai făgăduiește har, ci El și judecă răul.

Celălalt închis nu înțelege aceasta și gândește – ca Agag înaintea lui Samuel -, când vede că „interpretarea era bună” pe care a dat-o Iosif, că „amărăciunea morții a trecut” de la el (versetul 10; 1 Samuel 15.32). Și visul, pe care el îl povestește acum, amintește de funcția lui de odinioară și include acel număr însemnat; dar o creștere, o dezvoltare nu găsim aici, ci mai degrabă un final îngrijorător, subit. Desigur el poartă „în coșul de deasupra tot felul de alimente pentru Faraon”, dar ele nu ajung în mâna acestuia, ci „păsările le mâncau din coșul de pe capul său” (Geneza 40.17). Aceasta nu era har, aceasta era judecată, și Iosif nu ezită să facă cunoscut sârmanului destinat morții gândurile lui Dumnezeu cu toată seriozitatea lor (compară cu Faptele Apostolilor 20.20,26,27).

„Cele trei coșuri sunt trei zile. Încă trei zile și Faraon îți va înălța capul de pe tine și te va spânzura pe un lemn; și îți vor mânca păsările carnea de pe tine” (versetul 19). Ce vis îngrozitor, sumbru! Da, el vestește judecată; nici o sclipire de har nu luminează din el, și termenul stabilit este scurt; ce îngrozitor, inevitabil! „Încă trei zile ...”, așa s-a spus și aici; aceleași trei zile, pe care paharnicul le-a petrecut într-o așteptare fericită, trec pentru el, mai marele brutarilor, într-o „așteptare îngrozitoare a judecății” (compară cu Evrei 10.27), a cărei apropiere i-a făcut-o cunoscut nimeni altul neînsemnat, ci Dumnezeu, care nu minte.

Dar cum este, cititorul meu, când este vorba nu de o judecată temporală, ca aici, ci de una veșnică? Nu de mânia unui Faraon, ci de mânia Dumnezeului cel viu? Despre aceasta avem în Scriptură un tablou bine cunoscut de tine; și acolo Dumnezeu a lăsat scurt înainte să răsune glasul Său de atenționare: „Încă șapte zile și voi face să plouă asupra pământului patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge de pe fața pământului orice ființă pe care am făcut-o” (Geneza 7.4). Acesta era un ultim termen, scurt și bine venit pentru aceia care au fost feriți în corabie. Însă câte zile mai sunt până la sfârșitul timpului actual de har – dacă sunt șapte, sau trei sau mai puține – Dumnezeu nu ne-a spus. De aceea grăbește-te și pune-te în siguranță, dacă încă nu te-ai pus, în contraimaginea acestei corăbii, în Hristos. Căci ce spune Dumnezeu, va avea loc; și vai de aceia care îndrăznesc să-L facă mincinos! (1 Ioan 5.10).

„Și a fost așa: a treia zi, de ziua nașterii lui, Faraon a făcut un ospăț tuturor robilor săi și a înălțat capul mai-marelui paharnicilor și capul mai-marelui brutarilor printre robii săi” (versetul 20). Jocul de cuvinte, pe care Duhul lui Dumnezeu îl folosește aici și în locul anterior, este potrivit să ne facă clar toată seriozitatea acestei întâmplări duble. Unul a fost ridicat la demnitatea lui de odinioară, celălalt pe lemnul blestemat; spânzurătoarea! Unul din făcătorii de rele grațiat, celălalt spânzurat – asemenea celor doi care erau acolo cu adevăratul

Iosif la cruce! Înștiințarea divină s-a împlinit, totul s-a petrecut „după cum le interpretase Iosif” (versetele 21.22). A avut loc un ospăț împărătesc, și unul dintre cei închiși își face datoria din nou în funcția sa de onoare, în timp ce celălalt, exclus de la aceasta, devine hrana înfiorătoare a păsărilor cerului afară pe locul de judecată. Dragă cititorule, cândva „vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam și Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor; iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 8.11,12). Și va fi o altă masă – unul din multele tablouri despre judecățile diferite ale lui Dumnezeu – o masă, la care sunt invitate păsările cerului, „marea masă a lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19.17,18).

Ferice de aceia care primesc har din gura adevăratului Iosif, și nu judecată!